

Ze cyklu
Stežkami osudu

Díl první

Maximilian

Kapitola 1.

L. P. 1825. květen

Smutné myšlenky se honily hlavou devatenáctileté dívce sedící v otevřeném kočáře. Její hnědé oči pozorovaly nepřítomně krajinu míjející kolem nich. Na bledou tvář poznamenanou nedávnými útrapami jí co chvíli dopadlo slunce prodírající se větvemi vysokých stromů lemujících cestu, po níž kočár tažený párem běloušů jel.

Nejen výraz tváře, ale i šaty napovídaly, že dívka drží smutek. Ebenově černé vlnité vlasy ještě znásobily bledost její pleti. Nemluvila. Za celou cestu prohodila jen pár slov, jinak zůstávala dál uzavřená, pohroužená do svých vzpomínek...

Oslavila právě své desáté narozeniny, když pochopila, že je její matka vážně nemocná. Zdraví jí ubraly dva nevydařené porody. Navíc při tom posledním přišla sama málem o život. Její zdraví pak už nikdy nebylo takové, aby mohla tvrdit, že se dožije dne, kdy se bude její jediná dcera vdávat.

Jen pár dní poté, co jí bylo deset let, jí matka zemřela. Zůstal jí už jen otec, který na ni ale neměl tolik času, aby se jí mohl věnovat a vychovávat ji. Coby řadový policista v Innsbrucku měl své povinnosti a

službu, jíž musel vykonávat s železnou pravidelností a přesností. Jeho jediná dcera tedy musela trávit tyto dny i noci u sousedů, jimž se to časem přestalo líbit. Když jí bylo třináct, mohla zůstat u doma sama, nebo byla se svými kamarády.

Na tahle bezstarostná léta plná zábavy, odřených kolen a malin nezralých ráda vzpomínala. Jenže to všechno nějak moc rychle uteklo. Než se nadála, bylo jí šestnáct. Všichni kolem říkali, že vyrostla do krásy. Ona sama tomu nevěřila. Staré, napůl osleplé zrcadlo doma jí vracívalo obraz štíhlého pohledného děvčete s hnědými očima, dlouhými, vlnitými vlasy temně hnědé barvy. Připadala si vychrtlá, klíční kosti byly až moc vidět, ale chlapcům, s nimiž se znávala, se zřejmě líbila, protože z ní nemohli spustit oči. Než na tvář, hleděli jí spíše na hrud', kde se pod blůzkou zračila ňadra.

Tenkrát ještě příliš nechápala, proč se o ni tolik zajímají. Ostatní děvčata v Innsbrucku byla přeci jen hezčí a jistě také bohatší. Ale žádné z nich nebylo tak nedobytné, jako právě ona. Ledová královna! Tak jí začali říkat a nakonec se s ní přestali i kamarádit.

Před půl rokem přišel její otec s tím, že by bylo dobré, kdyby měla Alžběta někoho, kdo by se o ni postaral a ochraňoval ji. S tím úmyslem jí tedy seznámil se svým kolegou, mladým policistou se slibnou kariérou.

Když ho Alžběta poznala, připadal jí milý a zábavný. Ale jen do doby, kdy se pokusil ji svést.

Bylo to letos na jaře. Alfred Braun si vyprosil u jejího otce procházku s Alžbětou. Věděl, že Alžběta ráda chodí do parku, na nějž navazovala velická třešňová alej. Ačkoliv bylo tohle místo cílem mnoha párů i rodin, vždycky se dalo najít místo, kam se mohli mladí milenci skrýt před zvědavými pohledy svého okolí.

Alžběta si tenkrát oblékla své nejhezčí šaty z růžovobílého popelínu, vzala si i nový klobouk, aby se Alfredovi líbila.

Procházka byla zprvu příjemná. Alfred jí koupil kytičku tulipánů a pak ji v parku zavedl na odlehlé místo. Na zem rozprostřel svůj plášť, aby se mohli posadit. Chvilku si povídali. Především Alžběta mu vyprávěla o svém dětství. Alfred předstíral, že ji poslouchá. Nudilo ho to. Čekal od toho něco víc, ne pouze odpoledne strávené posloucháním

naivního děvčete. Aby se zaměstnal, začal si pohrávat s jejími lokny. Pak se jeho prsty nenápadně přesunuly na záda, která zlehka hladil. Alžběta v té chvíli zpozorněla. Jeho dotek byl pro ni cizí, dokázal ji naprosto ovládnout. Nebyla schopná logicky uvažovat, ani se bránit. Srdce jí bušilo až v krku.

Než se nadála, objímaly ji jeho silné ruce a pátravě hladily její hrud'. Na rty se jí tiskla Alfredova dobytvačná ústa a jeho jazyk se snažil proniknout do jejích.

Překvapená Alžběta nejprve nebyla schopná reakce, ale zakrátko se vzpamatovala. Pokusila se Alfreda odstrčit, jenže neměla tolik síly, aby přemohla třicetiletého hejska, který si tuhle chvíli užíval. Když už se mu podařilo proniknout do jejích úst, kousla ho. V té chvíli se odtáhl a zaklel. Alžběta mu ještě uštědřila políček, vytrhla se mu a dala se na útěk. Tulipány i nový klobouk zapomněla vedle Alfredova pláště.

Domů přiběhla ubrečená, zadýchaná a roztřesená. Jediné, co ji uklidnilo, bylo, že otec nebyl doma. Nevěděla, jak by mu vysvětlila to, co si k ní Alfred dovolil. Věděla, že ho má otec rád jako vlastního syna, netušila tedy, jak by se zachoval, kdyby se mu svěřila.

Později však zalitovala, že to neudělala. Mohlo to všechno dopadnout jinak.

Netrvalo totiž dlouho a Alfred se začal chlubit tím, že Alžbětina počestnost už není bezúhonná. Nejprve se zmínil před kolegy, po několika dnech něco podobného prohodil i před Alžbětíným otcem. Když on to zaslechl, zahoupal se s ním celý svět.

Jeho dcera přišla o počestnost ještě před tím, než byla zasnoubena. Zachovala se jako poběhlice...

Alžběta se až druhého dne dověděla, co se stalo. Ihned spěchala do nemocnice. Našla otce spícího na jednom z mnoha lůžek ve velikém nehostinné místnosti, kde se mezi lékaři pohybovaly tiše sestry v rádo-vých šatech. Jeden z doktorů oznámil dívce, že její otec utrpěl těžkou mrtvicí a bude jen otázkou času, kdy se uzdraví.

„Už nikdy ale nebude tak zdravý, jako dřív, slečno Engelová. Bude na polovinu těla ochrnutý a bude vyžadovat čtyřicetihodinovou péči,“ řekl jí před nedávnem doktor, který jejího otce ošetřoval. Alžběta se k té myšlence upnula jako tonoucí ke stéblu trávy. Po doktorově

svolení zůstala sedět u otcova lůžka celý den, dokud se neprobral.

Mozek mu fungoval, takže zjistil, že u jeho lůžka sedí Alžběta. Z oka mu stekla slza žalu nad tím, co z jeho dcery vyrostlo. Chtěl jí říct, co si o ní myslí, ale nemohl pohnout rty.

Alžběta však pochopila, oč se snaží. Když jí včera ráno jeden z policistů oznamoval, co se stalo jejímu otci, zmínil se i o příčině. Proto teď, tiskna si k srdci otcovu dlaň, plačky pronesla:

„Přisahám vám, tatínku, nic se nestalo. Alfredova slova jsou jen samé lži. Přeci byste mu nevěřil. Chtěl mi ublížit, ale neudělal to. Utekla jsem.“

Jenže její otec věděl, že to nemůže být pravda. Pokud muž něco chce, vždycky to dostane a tak slabá dívka, jako je Alžběta, nemá šanci se ubránit. Nevěřil jí. Měl její slova za snůšku lží a to mu přitížilo. V Alžbětině přítomnosti měl další záchvat...a ten už nepřežil.

Do týdne se konal pohřeb, na nějž přišli otcovi kolegové. A samozřejmě i Alfred.

Alžběta nechápala, kde se v něm bere ta drzost, že je schopen se tvářit, jako by za otcovu smrt vůbec nemohl.

Jakmile obřad skončil a na rakev byla navržena hlína, opustila Alžběta hřbitov. Bohužel, za jeho zdmi čekal Alfred.

„Rád bych vás doprovodil,“ řekl věčně a nabídl jí rámě. Alžběta se odmítla do něj zavěsit. Co mu však nemohla zakázat, bylo, aby kráčel vedle ní. Ulice byla pro všechny.

„Vím, že vás chtěl se mnou otec zasnoubit. Já bych v tom problém neviděl. Můžeme se vzít. Stejně si všichni myslí, že jste mojí milenkou...“ pokračoval Alfred samolibě.

Alžběta na něj vytřeštila nechápavě oči.

„To... nemyslíte vážně,“ vydechla pouze.

„Ale jistěže myslím. Mám rád nedobytné ženy.“

„Vy jeden hulváte! Zabil jste mi svými lži otce a ještě se odvažujete na mě házet špínu? Měl byste se stydět, pane! A nemyslete si, že si vás někdy pustím přes práh!“ vmetla mu Alžběta do tváře a utekla. Zavřela se v domě, který byl najednou pustý a prázdný. Za pár dní jí bude devatenáct a ona se cítila nejosamělejším stvořením na zemi.

Zavřela se doma a za žádných okolností nechtěla vyjít ven. Nechtěla

ani nikoho vidět. Stejně si všichni o ní mysleli, že je horší, než kdejaká poběhlice, která se ke svým pokleskům alespoň hlásí.

Druhého dne však musela otevřít dveře. Naprosto nečekaně se u jejího prahu objevila její teta Matylda, kterou Alžběta viděla naposledy před osmi lety. Od té doby o ní neslyšela. A teď najednou stála před ní, vysoká, ani hubená, ani silná, s vitalitou, která vyzařovala z celé její osobnosti.

Matylda si sňala z hlavy klobouk, prsty si načechrala zplihlé kadeře světle hnědých vlasů.

„Drahoušku!“ zvolala ihned žena v nejlepších letech a objala s upřímností svou neteř. Nenápadně se přitom rozhlédla předsíní. Ti-cho, které bylo v domě, ji děsilo. Odtáhla se od dívky a pronesla:

„Zvláštní, jaký je tu klid. Není to tu daleko do centra Innsbrucku a přeci sem nedolehne jediný zvuk. Kde máš vlastně rodiče?“

Tahle jediná, z Matyldina pohledu nevinná, otázka vehnala Alžbětě slzy do očí. Bezděky objala svou tetu, která neměla nejmenší ponětí, že jsou dívčini rodiče již na onom světě, a nezadržitelně se rozbrečela. Teprve po chvíli byla schopná ze sebe dostat, co se v minulých dnech i letech přihodilo.

Matylda tomu nevěřila. Kdyby přijela o několik dní dříve, nemuselo se stát to nejhorší.

„Co si počneš, drahoušku? Nejsi ještě plnoletá, abys mohla žít sama.“

„Nevím, tetičko. Nad tím jsem zatím nepřemýšlela. Ale jediné, co vím je, že musím odtud. Všichni mne tu mají za poběhlici, co dá každému na potkání...Musím pryč...A je mi jedno kam... Ale nevím jak. Nemám ani halěr. Ta troška uspořených peněz na mé věno padla na zaplacení poloviny pohřbu. Zbytek zaplatila policejní stanice...“

„Moment. Jak to, že nemáš ani halěr? Přeci máš nárok na sirotčí důchod,“ argumentovala Matylda. Alžběta však jen pokrčila rameny.

„Abych se přiznala, nevím. V minulých dnech toho bylo tolik...Upřímně netuším, co mi kdo říkal. Víím jen, že má přijít nějaký notář.“

„Kvůli dědickému řízení, to je samozřejmé...“ souhlasila Matylda a nechala si od Alžběty nalít trochu čaje.

Alžběta uklidněná tím, že není úplně sama na tomhle světě, spala tuto noc klidněji. Dokonce by spala snad až do oběda, kdyby ji neprobudilo hlasité zabušení na domovní dveře.

Teta Matylda, která právě chystala pozdní snídani, se lekla a tiše vykřikla. Hned se běžela podívat na probuzenou dívku.

„Čekáš někoho?“ zeptala se překvapeně.

„Ne, tetičko.“

„Mám tedy otevřít?“ ptala se dál Matylda.

„Pokud je to Alfred Braun, tak ne,“ zhrzola se Alžběta.

V té chvíli se bouchání ozvalo znovu. Matylda odešla ke dveřím a Alžběta se mezitím v rychlosti oblékla. Podle hlasů poznala, že příchozím není Alfred, ale jiný muž, který si výslovně přál s Alžbětou mluvit. Ukázala se mu tedy a čekala, až se vyjádří, co chce.

Představil se běžným jménem a neopomněl dodat, že je notářem. Dívka ho přijala vlažně. Nechápala, proč by mělo být nějaké dědické řízení, když skoro nic nemá. Zato Matylda pozorovala notáře s podezřením. Nestávalo se, aby tento úředník navštívil pozůstalé dva dny po pohřbu, ale později.

Notář pak začal otázkou, zda se Alžběta hodlá provdat za Alfreda Brauna. Jakmile uslyšel důrazné ne, zdvihly se mu koutky rtů v úsměvu.

„V tomto případě mám pro vás, slečno, špatnou zprávu. Jelikož váš otec dlužil panu Braunovi nezanedbatelnou částku peněz, přechází dluh na vás a je tedy vaší povinností jej uhradit. Pan Braun byl tak laskavý, že vám k tomu dal lhůtu třiceti dnů,“ oznámil notář.

V té chvíli pochopila Alžběta i její teta, že tenhle muž nepřišel ohledně pozůstalosti. Tmavovláska si musela přiznat, že nijak moc nevnímala velitele policejní stanice, který jí seznamoval se vším, co bude v následujících dnech následovat. Některé informace jí v daném duševním rozpoložení prostě unikly.

„Jak vysoký je ten dluh?“ zeptala se Matylda a sáhla po své sametové taštičce, kde se nacházela pěkná sumička určená sice na jiné účely, ale pokud by to mělo její neteři pomoci, obětovala by ji.

Muž bez mrknutí oka zalovil v listinách a pak ukázal Matyldě arch s cifrou, na níž pouze vytřeštila oči.

„Tolik? To není možné, pane. Tak vysoký dluh...“

„Je to tak, madam. A na jeho smazání jsou jen dvě možnosti. Buď to slečna zvolí sňatek s panem Braunem, nebo prodá dům, aby měla na zaplacení dluhu. Ale protože už předtím jasně řekla, že si pana Alfreda Brauna nevezme, nemá na výběr. To je ode mne zatím vše. Dámy, klaním se vám. A nezapomeňte. Třicet dní!“

Od té chvíle už neměla Alžběta na výběr. Aby umořila dluh, o němž nic nevěděla, a který si její otec nadělal při hraní karet, musela prodat dům na předměstí Innsbrucku. Naštěstí se kupec našel včas, takže stihla Braunovi zaplatit dluh. Navíc od jiného notáře, od něhož se dověděla dědická ustanovení, měla jistotu, že šlo skutečně o dluh a nikoliv o podvod ze strany Alfreda. A jelikož jí ještě nebylo jednadvacet, byla svěřena do péče opatrovníka. Nebyl to nikdo jiný, než teta Matylda. Ta teta Matylda, která jí dokázala na úřadech vydupat sirotčí důchod, který jí byl na vlastní žádost vyplacen jednorázově.

A teď tedy sedí Alžběta v otevřeném kočáře, nepřítomně hledí na krajinu míhající se kolem nich a na její smutné tváři se střídá stín se sluncem. Naproti ní sedí teta Matylda a klimbá. Ta už tuhle cestu zná. Za posledních pět let tudy jela nespočetněkrát. Čeká je silnice lemovaná duby klikatící se údolím, kolem něhož se zvedají zalesněné kopce, ještě přejedou přes dva kamenné mostky přes řeku, odbočí na jinou cestu mezi poli, vyjedou na kopec... a potom spatří další z mnoha malebných zelených údolíček, v nichž jsou porůznu rozesté malé i velké usedlosti. Na jeho konci je malé městečko a ještě kousek za ním sídlo, kde žije Matyldina dcera Evelína. Od Alžběty byla starší o osm let, a aby Alžběta řekla pravdu, nikdy se ty dvě spolu nedokázaly sblížit. Dělal o těch osm let, které je dělily. V době, kdy se viděly naposledy, byla Alžběta ještě malá na to, aby věděla, co se honí hlavou Evelíně, v té době mladé, krásné slečně.

Jenže stejně dávné neshody padly jako domeček z karet, když se Evelína od své matky dověděla, jaká mizérie potkala její sestřenku.

Evelína a její manžel okamžitě navrhli, aby Matylda na několik dní přijela a vzala s sebou i Alžbětu. Když se jí u nich bude líbit, nebude problém, aby s nimi zůstala i dál, protože je dům pro manžele příliš velký, neboť zatím nemají jediného potomka.

Kola kočáru poskočila na nerovné silnici a Alžběta se probrala

z letargie. Podívala se na krajinu, která, ač cizí, ji ničím neuchvátíla. Pak stočila pohled na tetičku. Ta spala, anebo předstírala, že spí. Dívka si pouze vzdychla. V té chvíli se na Matyldině tváři objevil úsměv.

„Copak tě trápí, srdíčko moje?“ zeptala se a teprve potom otevřela oči.

„Jen si tak říkám, co mne vlastně čeká. Jaká je moje budoucnost?“ odvětila tmavovláška a pevně semkla víčka, aby vytlačila slzy, které se jí draly do očí.

„Každý máme svůj osud vepsaný v knize života a nám nepřisluší ho znát. Ano, bylo by krásné znát budoucnost a vyvarovat se všeho zlého, moci změnit špatná rozhodnutí, ale pak by byl život nudný. Netvrdím, že je skvělé dělat chyby a učit se z nich, ale má to občas i své kouzlo. Jenže ty nemusíš mít strach, moje milá. Na tebe čekají už jen ty hezké věci.“

Alžběta se nechala těmi slovy utěšit. Potřebovala slyšet něco, co by ji uklidnilo. Vždyť těch hezkých, hřejivých slov doposud slyšela tak málo...

Cestou vinoucí se údolím klusal černý vraník ušlechtilého arabského původu s lesklou srstí opalizující domodra, s rudými nozdrami a bystrými očima. V jeho sedle se na první pohled ledabyle, ale přeci hrdě držel mladý muž v tmavých elegantních šatech hodících se spíše do salonu, než do koňského sedla. Tušově černé vlasy vlevo rozdělené pěšinkou mu poletovaly kolem hlavy. Tvář měl téměř všední, jenže to by v ní nesměly být zasazeny dvě oči v barvě té nejčernější černi. Navíc vážný rys kolem jeho rtů podněcoval v ostatních strach. Se svým věrným hřebcem, v tmavých šatech a planoucím očima pod mírně klenuutým čelem vypadal démonicky. A přece bylo něco v jeho tváři, čím uchvacoval. Kdyby neseděl na koni, byla by vidět urostlá postava se svalnatými pažemi.

Projel právě táhlou zátočinou, když se někde za jeho zády ozvalo charakteristické hrčení kol kočáru a zaržání koně. Věděl, že se na tuhle starou cestu nevejde vedle sebe kůň a kočár, proto zavedl své zvíře z cesty, aby mohl kočár projet.

Teprve když ho povoz míjel, změnil se kamenný výraz jezdcovy tváře. Ledový pohled ožil. Naznačil úklonu a nespouštěl oči ze dvou dam, které cestovaly kočárem. Zaujala ho pochopitelně ta mladší dívka v černých šatech se smutnými očima. Viděl ji poprvé, neznal její jméno, ani nevěděl, odkud je, ale čím si byl jistý, bylo, že ji bude chtít vidět znovu.

Ted' jen vyvedl za kočárem svého vraníka na cestu a klusal dál ve stopách povozu. Věděl, že bude mít dívku ještě chvíli na očích, protože se v těchto místech nedalo ze silnice odbočit.

Tmavovlasá dívka sedící zády ke kočímu občas střelila pohledem po mladém muži. Bylo to pokaždé jen na vteřinku, aby se přesvědčila, zda jede stále za nimi.

Když tohle prohlížení trvalo asi pět minut a teta Matylda přistihla svou neteř, jak zatékala očima dozadu, otočila se na jejich nechtěný doprovod. Muž se v sedle uklonil a usmál se. Matylda se otočila zpátky a výhružně řekla ke své společnici, aby se na něj už nedívala. Alžběta nechápala proč, ale uposlechla. Sklopila oči na dlaně sepnuté v klíně.

Ve chvíli, kdy kočár sjel na odbočku mezi políčka, se dívka odvážila zeptat, zda tetička toho muže zná.

„Jistěže ho znám!“ zvolala Matylda neklidně. „Nebyli jsme si sice představení, ale už jsem ho viděla. Od něj se drž dál, Alžběto. To není nic pro tebe. Prý žije na starém hradě, kde straší. Po nocích tam rádí upíři a duchové. Tenhle hrabě Lang je s nimi dokonce jedna ruka. Za úplňku se mění ve vlkodlaka.“

Alžběta se na tetičku dívala s nejistotou. Od ženy, jako je Matylda, by čekala racionálnější smýšlení. Zato kočí jejím slovům věřil a rychle se pokřížoval. On žil v tomhle kraji a věděl, co se o tajemném hradu na skalnatém ostrohu uprostřed zalesněných kopců vypráví. Znal řeči i o mladém hradním pánovi a o jeho moci vyvolávat d'ábly i mrtvé z hrobů. Byl prostě stejně pověřivý, jako ostatní.

Alžběta se v duchu ptala, jestli je to všechno pravda. Neměla tolik zkušeností, byla ještě příliš mladá na to, aby si byla jistá, že je hrabě Lang jiný, než jak ho teta vyličila. Ale také už dávno vyrostla z pohádek o strašidlech.

Jenže tady zřejmě ty pohádky získávají skutečnou podobu. Třeba

vznikaly ty báčorky o démonech a čertech právě tady, v divokém kraji plném kopců, rozeklaných hor a panenské přírody, říkala si Alžběta v duchu. Bezděky se jí znovu vybavila ta vysoká temná postava na koni jedoucí za jejich kočárem. Ten temný pohled hraběte Langa ji něčím přitahoval a ona nevěděla čím. Snažila se bránit myšlenkám na něj. Ještě pořád si velmi dobře pamatovala na Alfreda a jeho touhu ublížit jí. Chtěla na něj zapomenout. Byl pro ni minulou kapitolou, kterou už nikdy nebude chtít znát. Stejně pro ni skončil její dosavadní život. Nebylo už vlastně co spojovat s minulostí. Všechno skončilo v jednom jediném dni, když musela opustit dům, v němž se narodila a nesměla si s sebou vzít víc, než své osobní věci a pár maličkostí po rodičích. To všechno má zabalené v jedné truhle připevněné vzadu na kočáru.

Od této chvíle, začínal její život další kapitolu na nové, nepopsané stránce, v místě, kde jí nikdo nezná, kam se nedonesla slova zlých jazyků z Innsbrucku, kde bude pouhou schovankou své sestřenice a jejího manžela.

Kapitola 2.

a mírném návrší za malým městem, z něhož nad vrcholky stromů byla vidět pouze střecha vížky kostela, stál nádherný, veliký dům, s třemi patry oken a sedlovou střechou. Tmavé lesy v pozadí dávaly tomuto sídlu vyniknout jako perle na zeleném sametu. Kdesi v dálce se k nebi tyčily hrozivé hory, v jejichž stinných zákoutích bezpochyby ještě ležel sníh, navzdory tomu, že bylo už celý měsíc slunečné počasí a nezvyklé teplo na květen.

Kočár tažený párem běloušů zastavil na prostranství před domem. V témže okamžiku se otevřely dvoukřídle dveře a z nich vyběhl lokaj, který se ihned chopil dvířek kočáru, aby mohly dámy vystoupit. Vzápětí za ním jiný mladý muž začal zápolit s řemeny držícími zavazadla.

Těch dvou si však obě dámy nevšímalý. Na vrcholu pětistupňového schodiště stanul muž s vojenským držením těla, hrdě vztyčenou hlavou s tváří lemovanou prošedivělým vousem, ale jinak dobráckým výrazem ve tváři, jež umocňoval pár milých modrošedých očí. Kdyby měl na sobě vojenskou uniformu, působil by impozantním dojmem rozhodného, neohroženého důstojníka.

V tuto chvíli seběhl schody jako dvacetiletý hoch, třebaže už leccos prožil a téměř padesátkrát viděl přicházet jaro. Důstojně předstoupil před kočár a nabídl dámám pomoc při vystupování. Matyldu pozdravil galantně lehkou úklonou a políbením na hřbet ruky. Pak jeho pohled ulpěl na dívce v černém. Její nejistota ho donutila vykouzlit na svých

rtech daleko hlubší, procítěnější úsměv.

„Vy musíte být slečna Alžběta Engelová. Je mi ctí, že vás poznávám. Jsem plukovník Richard Moser a vítám vás tímto v novém domově. Zároveň vás, mé dámy, prosím, abyste omluvily Evelínu, že vás nepřišla též přivítat, ale od rána trpí silnou migrénou. Zítra jí snad bude líp. Ostatně, i vy jste jistě unavené po tak dlouhé cestě, a rády byste si odpočinuly. Prosím tedy,“ pronesl plukovník, přičemž oběma ženám nabídl rámě a odvedl je do domu.

Jakmile se Alžběta ocitla uvnitř domu, třeštila překvapeně oči. Předtím byla udivená pohledem na dům zvenčí, nyní jí jeho interiéry vzaly dech. Musela uznat, že tetička před pár dny měla pravdu, když jí říkala, že nejde o žádné malé horské stavení. Navzdory tomu, že byl dům mimo město, byl rozlehlý a dokonce i okázalejší, než kterýkoliv z těch měšťanských. Mohla by ho přirovnat k některému z paláců, nebo zámků, kolem nichž v Innsbrucku nejednou šla, ale dovnitř se nedostala. A teď v jednom takovém je.

Plukovník Moser zavedl obě ženy do patra, kde byly hostinské pokoje.

„Pro vás, slečno Alžběto, je připraven ten nejhezčí pokoj s výhledem do údolí. Kdybyste ale chtěla, není problém vaše věci přestěhovat do jiných pokojů, které mají okna na opačnou stranu, k horám,“ řekl Moser, přičemž otevřel jedny z několika dveří v prvním patře.

Sotvaže Alžběta překročila práh, poznala, že plukovník nelhal a ten největší a nejprosluněnější pokoj přenechali skutečně jí. V něm se nacházela měkká postel z ořechového dřeva s damaškovými potahy, leštěný nábytek rovněž z ořecháku a barevný kulatý koberec pod kulatým stolem a čtyřmi židlemi.

„Vaše věci vám komorná uloží za pár minut. Koupel se právě připravuje. Jistě si budete chtít před večerí trochu odpočinout, takže vás nebudu rušit. A ještě maličkost. Vzhledem k tomu, že si s sebou nepřivážíte žádnou komornou, bude vám zatím k ruce Alice. Je to komorná mé manželky...“

„Pane plukovníku...“ začala Alžběta, jenže muž ji zarazil.

„Richarde, prosím. Budeme tu spolu trávit jistě spoustu času, není nutné, abyste mne oslovovala pane plukovníku. Neříkám, že by mne

toto oslovení netěšilo, ale skutečně to není nutné. Ne tady.“

Alžběta kývla hlavou, zatékala pohledem po pokoji a znovu se otočila na manžela své sestřenice.

„Jste ke mně moc laskavý, pane Richarde, a já vám za všechno velmi děkuji. Myslím si však, že nebylo třeba takových okazalostí kvůli mně.“

„Kdepak, slečno Alžběto. Znáám váš smutný příběh, a proto bych byl... vlastně my bychom byli rádi, abyste u nás našla nový domov,“ usmíval se plukovník Moser, načež pokynul Alžbětě, ať vstoupí do svého nového příbytku.

„Odpočiňte si. Nechal jsem vám připravit koupel i něco k jídlu. Jistě máte hlad. Dnes se pravděpodobně neuvidíme, mám ještě nějaké povinnosti, takže vám popřeji hezký zbytek odpoledne a příjemnou první noc pod novou střechou,“ dodal plukovník, srazil podpatky a uklonil se. Ještě prohodil pár tichých slov s Matyldou a pak odešel.

Když jeho vojenský krok zanikl někde dole pod schodištěm, otočila se Alžběta na Matyldu s otazníky v očích.

„Neříkala jsi, že je Evelíniým manželem plukovník, tetičko,“ řekla pak s mírnou výčitkou.

„Já vím. Omlouvám se. Ale teď mne omluv. Chtěla bych se převléknout. A ty bys měla udělat totéž. A hlavně si odpočin. Je na tobě vidět, jak jsi unavená. Máš kruhy pod očima a jsi bledá jako by tě léta letoucí drželi v nejtemnější kobce. Ale tady ti tváře zrudnou a oči dostanou jiskru. Tohle je venkov, jiný kraj a čerstvý vzduch plný voňavých bylin. Už za pár dní budeš zase jako rozvíjející se poupátko,“ usmála se teta Matylda. Pohládila neter po tváři a pak se odebrala do svých pokojů.

Alžběta trochu bezradně přešla pokojem zařízeným s nevtíravou elegancí. Stanula u okna, vyhlédla jím ven a rozhlédla se do údolí, kterým sem před pár minutami přijeli. Slunce mělo ještě daleko do západu, osvětlovalo zelené kopce, třpytilo se na vodní hladině malého jezera vzdáleného od tohoto domu jen pár minut jízdy koňmo nebo kočárem.

Chvilí tam tak stála a dívala se ven. Nevěděla, jak dlouho si prohlíží okolí a snaží se vštípit si co nejvíce podrobností do paměti. Pak se najeďnou za jejími zády tiše ozvalo:

„Madam?“

Dívka sebou trhla. Obrátila se a spatřila štíhlou, drobnou ženu v

tmavě šedých šatech s bílou zástěrou, která se před ní mírně uklonila.

„Madam, vaše lázeň je připravena,“ pronesla služebná posléze.

„Vy jste Alice, je to tak?“ zeptala se dívka s nejistým úsměvem. Pak se nechala odvést do místnosti s připravenou lázní.

První noc pod novou střechou si Alžběta příliš nepamatovala. Šla si lehnout krátce po malé večeři a hned nato usnula tak tvrdě, že ji neprobudilo naprosto nic. Poprvé po několika týdnech spala klidně a nevěděla, že je v kraji někdo, kdo se marně snaží přijít na to, koho to vlastně dnes viděl a kde ji může vidět znovu. Neměla vlastně ani sebe-menší potuchy o tom, co se odehraje v následujících dnech, týdnech, možná i měsících. Naprosto se odevzdala do rukou osudu. Podivného osudu, který všechno s každým dnem zamotá.

Když se ráno probudila, čekalo ji v pokoji překvapení. Na kulatém stolku ležela veliká krabice převázaná širokou bílou stuhou a pod ní zastrčený lístek. Nedůvěřivě vytáhla kartičku a přečetla si kratičký vzkaz napsaný elegantním písmem.

„Mějte krásný den. Devatenáctiny jsou jen jednou za život a Vy si zasloužíte něco, co by podtrhlo Váš půvab. Kěž se Vám splní všechny sny.“

Podepsaní byli manželé Moserovi.

Alžbětě došlo, že na své narozeniny zapomněla. Díky posledním událostem na ně ani nevzdychla. Až teď. Evelína a její manžel si vzpomněli. A dokonce pro ni připravili i dárek.

Odložila lístek a opatrně rozvázala stuhu. Odklopila i víko krabice a zůstala hledět na obsah. Uvnitř byly složené šaty z jemného světle žlutého hedvábí s jemnými krajkami a bleděmodrými stužkami.

V té samé chvíli, kdy vydechla překvapením, se na dveře ozvalo zaklepání. Po vybidnutí vstoupila štíhlá, vysoká žena se světle hnědými vlasy a ve tváři vepsané něco, co se snažila skrýt za laskavým úsměvem. Na sobě měla elegantní šaty z drahého hedvábí lemované vyšívanou bordurou. Šedýma očima si prohlédla Alžbětin nedostatečný úbor v podobě jednoduché noční košile a obyčejného župánku. Pak se její pohled

zastavil na překvapené, pobledlé tváři děvčete. V té chvíli se na Evelíně tváři objevil číhavý výraz, který vzápětí zmizel za širokým úsměvem.

„Má drahá sestřenko,“ zvolala Evelína trochu afektovaně a objala dívku jako svou nejlepší přítelkyni. „Ráda vás opět vidím. Můj muž mi říkal, že jste přijela s mojí matkou včera odpoledne. Omlouvám se, že jsem vás nepřivítala. Už druhým dnem mne trápila migréna a v takové chvíli nechci nikoho vidět.“

Ted' ale dost o mně. Tohle je váš den, Alžběto. Měla byste si ho hezky užít. Na vaši počest bude slavnostní oběd. A za týden váš bezpochyby první ples. Jistě se těšíte, že?“ pokračovala Evelína jako o překot.

Alžběta překvapeně naslouchala jejím slovům. Přemýšlela, jestli je za nimi skutečný zájem o ni, nebo jen obyčejná touha splnit povinnost a být co nejdříve z tohoto pokoje pryč. Cítila studený podtón Evelínina hlasu, ale nemohla s jistotou tvrdit, zda jde o skutečnou averzi, nebo je to ještě pozůstatek oné migrény.

Tvářila se však, že je vše v pořádku. Usmívala se, aby nevypadala jako nevděčnice, co pohrdá nejen darem, leč i nabízenou pohostinností. Snažila se být v klidu, když Evelíně odpovídala:

„Děkuji vám za vaši laskavost i za krásný dar. Nechci vám však nijak překážet a způsobovat vám komplikace. Nijak bych se nezlobila, kdyby to celé proběhlo v tichosti.“

„Ale kdepak!“ zasáhla Evelína rázně. „To nepřichází v úvahu. Jednou jste mou sestřenicí a budete tu s námi žít, tak by nebylo od věci, aby se to celé údolí dovědělo. Musíte se seznámit s lidmi, s nimiž přicházíme běžně do styku. Přijdou dokonce i bývalí kolegové mého manžela. Myslím tím samozřejmě na ples. Dnešní oběd proběhne v rodinném kruhu.“

„Myslíte si, že je to ale dobrý nápad, Evelíno? Přeci jen je to několik dní, co jsem se rozloučila navždy s otcem... Měla bych držet smutek.“

„Nemůžete truchlit věčně. A zavírat se před světem už vůbec ne. Uvidíte, má drahá Alžběto, že si nakonec tahle svá slova budete vyčítat. Nyní mne ale omluvte. Pošlu vám Alici, aby vám pomohla s oblékáním. Je nejvyšší čas, abyste ze sebe shodila noční košili.“

Po svých slovech odešla a zakrátko se v pokoji objevila komorná,

aby dívku pomohla obléknout do jedněch z přivezených šatů. Skvostnou róbu, jíž dostala darem, si nechtěla dnes brát na sebe, třebaže byl tento den slavnostní. Evelína i Richard očekávali, že se bude chtít v nových šatech blýsknout a chlubit se, ale byli zklamání, když přišla v jednodušších, zelenkavých šatech s šedavým jemným proužkem. Nezmínili se však slovem. I tak Alžběta pochopila, že ji chtěli vidět v nových šatech, nejvíce snad Richard, proto se omluvila, že jí přišlo líto oblékat si je dnes.

„Vezmu si je za týden. Na ten ples. Alespoň nebudou okoukané,“ vysvětlila. Znělo to logicky, proto to Richard přešel vlídným úsměvem doplněným kývnutím hlavy. O Evelíniin názor se Alžběta raději nezajímala. Viděla na její tváři zákmit nelibosti a zamrzelo jí, že si její sestřenice myslí něco, co by se jí do očí neodvážila jistě říct. Evelína totiž tajně doufala, že ta tmavovlasá dívenka s roztomilým obličejem bude natolik dychtivá (asi tak jako bývala před lety ona) a bude se chtít chlubit všem, že je jí devatenáct...

Těch zrádných devatenáct, kdy jsem poprvé poznala, co to je někoho milovat! Ach Eriku! Kde jsou ty časy... blesklo Evelíně hlavou při pohledu na tu mladistvou tvář, lesk živých očí a štíhlou, nepřiliš vysokou postavu své sestřenice. Evelíně ještě nebylo tolik, aby si připadala stará, ale oproti mládí, které si nechala vstoupit do domu, se cítila jako součástí manželovy sbírky starožitných sošek. Bylo jí sedmadvacet...a doposud neměla děti. Mnohé z jejích vrstevnic už měly celý houf potomků, jenže Evelína ne. Ne snad, že by po nich plukovník Richard Moser netoužil, ale za šest let jejich manželství nenastala ona chvíle, při níž by se mohl Richard těšit na úlohu otce. Rok po svatbě ho doktor ujistil v tom, co už tušil. Že je Evelína neplodná. A tak se téměř padesátiletý armádní důstojník smířil s tím, že se pravoplatného dědice nedočká.

S příchodem Alžběty se jeho nálada o trochu zlepšila. To z jeho hlavy vzešel nápad uspořádat ples. Evelíně ho zdůvodnil tím, že by se mohli v kraji opět zviditelnit. A pro Alžbětu to bude dobré, aby se seznámila. Samozřejmě budou na plese i mladíci, z nichž alespoň jednomu se bude jistě líbit. To Evelína chápala tak, že se Alžběty brzy zbaví a proto souhlasila.